

flender; men det, jeg har sagt med Henhyn til den ærede Ministers Forhold, har jeg Beviset for. Naar den ærede Minister siger, at der ikke fra hans Side har været givet noget Bestemt, hvorpaa der kunde bygges et Konfortium, da maa jeg dog tro mine egne Dine, jeg har jo her liggende for mig den høitærede Ministers egen Skrivelse med hans Navn under, hvori han bevarer de 4 Garantispørgemaal, paa hvilke det kom an, og hvorpaa Konfortiet blev dannet. Skrivelsen er forfattet, men den er tydelig, og den ærede Minister kan virkelig ikke bedømme, hvor vidt læst en Skrivelse man skal have for at danne et Konfortium. Her er 4 Spørgemaal, som bleve affattede med telegrafisk Korhed for at faae et bestemt Svar. Ja eller Nei. Disse 4 Spørgemaal ere som sagt bevarede i en Skrivelse med hans Navns Underkrift og behørig kontraseret. Denne Svarskrivelse er gaaet over til de Fremmede, og det maa dog være disses Sag, om de ville danne et Konfortium derpaa eller ikke. Derfor kan jeg ikke forstaa, at den ærede Minister kom tilbage til, at det var et Konfortium, der var leilighedsdannet paa dette Tilfaa.

Tilfaagnet om Garantien er affattet bestemt og koncist og ikke saaledes, som den høitærede Minister har sagt; det bedder ikke deri. 350 000 Rd. pr. Mil. saaledes som Løven hjemler det, men den Sum af 350 000 Rd. pr. Mil. for hvilken Løven hjemler Rentegaranti. Jeg forstaaar ikke, at den høitærede Minister stadig bemærker, at der ikke er givet Noget, hvorpaa der kunde bygges et Konfortium; ja, et Konfortium blev netop bygget paa, hvad der var givet, og det som var givet, var en egenhændig Skrivelse underskrevet af den høitærede Minister selv. Den høitærede Minister har dernæst saa overordentlig stærkt fremdraget, hvad jeg i Ordret selv tydelig og klart har fremdraget, og som han derfor gjerne kunde have været sig den Meltsigthed at høre, nemlig Sagnet til de Fremmede. Jeg maa nu spørge: Kunne de Herrer nævne mig et eneste Tilfælde af den heromhandlede Art, hvor man har kunnet tilvejebringe Kapitaler uden at indgaa den Forpligtelse at overdrage Sagen til dem, der

give Kapitalen; og hvorledes vilde det have været muligt for os at faae Kapitaler fra Udlandet, naar vi ikke samtidig vilde binde os til en Overdragelse af den paagældende Sag? Naar der altsaa kom en Agent fra det udenlandske Selskab, som tilbød at sætte Kapitaler i vort Foretagende, er det da ikke naturligt, at det første, der skete, var, at vi bandt os gjensidig? Jeg har jo ogsaa selv sagt, at der fandt en Overdragelse Sted til det fremmede Selskabs to Agenter, og jeg kan gjerne indrømme, at det skete ved en Tredtemands Gjælp, men det er jo aldeles ligegyldigt. Til Gjengjæld for den foreløbige Overdragelse bandt de to Mænd sig til at tilvejebringe den Kapital, der var nødvendig til Sagens Udførelse, og naar vi saa 100 og det er Pointen i disse Transaktioner, hvori der ikke er noget Forkasteligt, og som ikke er Andet, end hvad der er foretaget ved den Hollandsk-Galsterste Bane, hvormed vi forhandlede 100, udtrykkelig, ærligt og åabent foretoget Sagen for Ministeren til hans Afgjørelse og spørge, under hvilken Form Sagen under disse Forhold kan ordnes, hvorledes er det da muligt, at Noget kan finde det, der saaledes er sket, uretligt eller uhøderligt? Netop selve Overdragelsesdokumentet er blevet forelagt Ministeren, han er blevet oplyst om, at Sagen foreløbig var ordnet ved Tredtemands Gjælp, og det vil man kunne se af de Papirer, jeg har her og som staa til de Herres Tjeneste, hvis de ønske at se mine Dred yderligere stadfæstede, og derpaa håde vi som sagt, påagt. Hvorledes skal denne Sag saa ordnes, med andre Ord: Vi have overgivet hele Sagens Afgjørelse til den høitærede Minister. Naar Ministeren saa ganske rigtig dertil svarede, at Baneankægen skulde være dækket, saa var det naturligvis det vi selv ønskede, og for at dette kunde blive dækket, var det, at den høitærede Minister, for at sikre sig mod Svindel, som han sagde, bestemte, at Statsraad Suel og jeg skulde repræsentere Foretagendet her i Landet og være ene ansvarlige. Nu vel, det var en Betingelse, som vi med største Fornøielse tog imod; det var i sin Orden, at der blev truffet en saadan Bestemmelse; men der den blev truffen var ogsaa Alt, hvad der tidligere kunde hen-